

Arrest

nr. 334 061 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 maart 2024 andermaal een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 juli 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISNING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die 25.03.2024 werd ingediend door:

Naam: d. K. (..)
Voorna(a)m(en): G. R. P. (..)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (..)1997
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene kwam op 26.10.2023 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven met oog op familiebezoek in Nederland. Garant/gastheer voor dit visum was zijn in Oosterhout (Nederland) wonende moeder K. D. L. (..), van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene keerde echter niet, zoals bij de aanvraag van zijn visum was voorzien, terug naar Suriname, maar kwam naar België waar hij in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 op 20.11.2023 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn moeder die inmiddels in België een verklaring tot inschrijving als EU burger had gedaan en die sedert 29.05.2024 beschikt over een EU kaart. De aanvraag van 20.11.2023 werd geweigerd op 21.02.2024. Deze beslissing werd op 28.02.2024 aan betrokkene betekend. Op 25.03.2024 diende betrokkene hij in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse moeder.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister van Suriname en Surinaams strafregister
- bewijs van ziektekostenverzekering
- bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst en loonfiches
- Stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname op 11.01.2022, 25.02.2022, 06.02.2022, 17.07.2022, 07.10. 2022, 07.11.2022, 02.12.2022, 17.01.2023, 27.01.2023, 27.02.2023, 29.03.2023, 24.04.2023, 23.05.2023, 19.06.2023, 25.07.2023, 13.08.2023, 11.09.2023. Deze stukken werden reeds voorgelegd bij de eerste aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Betrokkene verklaarde bij zijn visumaanvraag ten aanzien van de Surinaamse autoriteiten, in zijn land van herkomst zelf economisch actief te zijn, met name als arbeider bij het bedrijf K. P. F. (..) NV en zodoende zelf over een inkomen te beschikken om op vakantie te gaan naar Nederland. Betrokkene legt eveneens uittreksels voor van zijn Surinaamse bankrekening in de periode 2022 – 2023 alsook ontvangstbewijzen voor de betaalde huur in Suriname. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde stortingen betrokkene in staat moest stellen in zijn basisbehoeften te voorzien, temeer nu blijkt dat omtrent het onvermogen van betrokkene niets werd voorgelegd.

- Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 13.10.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid. Dit document werd reeds voorgelegd bij de eerste aanvraag gezinshereniging.

- Motivatiebrief vanwege de referentiepersoon; afspraken bij CAW de Kempen op naam van betrokkene; vaccinatiebewijzen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene is een zelfstandige jonge man die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. In dat kader dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het gegeven dat betrokkene sedert 20.11.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De DVZ dient evenwel louter volledigheidshalve de aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van mevr. K. D. L. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Hij diende in functie van zijn moeder, een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Genoemd wetsartikel luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft hij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen. (Stukken 2 – 8)

Om te beginnen werden er maar liefst (!) 17 geldverzendingen voorgelegd, die betrekking hebben op de periode dat verzoeker nog in Suriname verbleef (dus voor hij het Schengengebied binnenkwam). Dit was voor de periode tussen 2022 en 2023, meer bepaald: 11.01.2022 – 06.02.2022 – 25.02.2022 – 17.07.2022 – 07.10.2022 – 07.11.2022 – 02.12.2022 – 17.01.2023 – 27.01.2023 – 27.02.2023 – 27.02.2023 – 29.03.2023 – 24.04.2023 – 23.05.2023 – 19.06.2023 – 25.07.2023 – 13.08.2023 – 11.09.2023. (Stuk 4)

Deze geldstortingen dateren dus voor zijn aanvraag gezinshereniging. (Stuk 4)

In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van alle geldverzendingen nl. de referentiepersoon zelf. (Stuk 4)

Deze geldverzendingen worden door verwerende partij an sich niet betwist, doch somt deze op en stelt erover dat betrokkene niet op deze bedragen aangewezen zou zijn geweest om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel voor overige doeleinden, quod non!

Verwerende partij stelt tevens: (Stuk 1)

“Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt...”

Met dergelijke motivering toont verwerende partij een onzorgvuldige houding aan, en een schending van het motiveringsbeginsel, daar er met geen woord gerept wordt over de (relationele) historiek in dit dossier, hetgeen nochtans van belang is om het ten laste zijn van de moeder aan te tonen.

Het klopt inderdaad dat verzoeker in herkomstland economisch actief was. Echter was dit immers onvoldoende om slechts met deze inkomsten rond te komen. Om die reden werd hij eveneens financieel ondersteund door zijn moeder. Daarnaast dient tevens beklemtoond te worden dat verwerende partij zelf toegeeft dat de gemiddelde inkomsten in Suriname ruimschoots lager zitten waardoor weldegelijk bewezen

wordt dat verzoeker alle financiële hulp kon gebruiken. De maandelijkse kosten voor één persoon zonder huur, bedraagt op gemiddelde basis 659,70 EUR.

Namelijk: Verzoeker kwam inderdaad in oktober 2023 het Schengengebied binnen, nl. hij kwam vooreerst aan in Nederland. In de periode hiervoor werd hij reeds financieel ondersteund door zijn moeder, de referentiepersoon, omdat hij ten laste was van haar, want onvoldoende vermogend in Suriname (zie infra).

De geldverzendingen dateren dus van vóór de eerste aanvraag gezinshereniging en van voor de komst naar België. Door de referentiepersoon werden er sinds januari 2022 gelden overgemaakt aan verzoeker, op consequente wijze (bijna elke maand), zodat dit als een regelmatig inkomen voor verzoeker kan beschouwd worden om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Bij de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging legde verzoeker evenwel nieuwe stukken voor waaronder:

- Attest van het Surinaams kadaster (GLIS) d.d. 13.10.2023 (Stuk 2)

Dit attest toont aan dat verzoeker géén onroerende goederen bezit in Suriname. (zie verder)

Ook vervulde verzoeker zijn dossier met krachtige bewijsstukken. (Stukken 2 - 8)

Naast Marokko, kan Nederland hier wel degelijk gezien worden als herkomstland. Voor een derdelander die verklaart ten laste te zijn van de Unieburger, is het 'land van herkomst' (dit kan een lidstaat of een derde land zijn) de staat waar hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen, i.e. Nederland. Dat heeft het Hof van Justitie bevestigd in het arrest Rahman (Conclusie advocaat-generaal BOT van 27 maart 2021 bij de zaak C-83/11, Rahman, §91; HvJ (GK) 5 september 2012, nr. C-83/11, Rahman, §31. De RvV heeft al meermaals bevestigd dat het 'land van herkomst' dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit van het derdelands familielid of de Unieburger hoeft te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt (dus in casu niet België, doch Nederland kan wel degelijk beschouwd worden als 'land van herkomst') (RvV 15 februari 2017, nr. 182.287; RvV 21 februari 2017, nr. 182.559; RvV 24 februari 2017, nr. 182.881; RvV 24 februari 2017, nr. 182.898; RvV 6 maart 2017, nr. 183.360). Dat verzoeker haar Nederlandse verblijfstitel daarbij verloren is (n.a.v. de echtscheiding) mag ook niet ter zake doen, daar het Hof van Justitie stelt dat het vereisen van een voorafgaand wettelijk verblijf van het derdelands familielid in een andere lidstaat in strijd is met de Richtlijn 2004/38 (HvJ (GK) 25 juli 2018, nr. C-127/08, Metock, §53-54; Europese Commissie, Verslag van 10 december 2008 Commissie aan Europees Parlement en Raad over de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2008, COM(2008) 840 definitief, 4.).

Tot slot stelt verwerende partij, met betrekking tot deze geldverzendingen, dat er niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogend was en dus dat deze gelden bedoeld waren om in zijn levensonderhoud te voorzien. Quod non (zie infra)!

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Verwerende partij dient haar eigen opsomming bij de hand te nemen en vast te stellen dat het gaat om maar liefst 17 geldverzendingen gedurende een periode van bijna 2 jaar voorafgaand aan de gezinshereniging. (Stuk 4)

6.

Verzoeker wenst in deze zin te nog verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogend is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzekeringen en het attest van onvermogen (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, zoals hieronder verder zal blijken.

7.

Verzoeker toonde tevens zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legde hij de volgende stukken voor:

- Attest van het Surinaams kadaster (GLIS) d.d. 13.10.2023; (Stuk 2)

Dit attest toont aan dat verzoeker géén onroerende goederen bezit in Suriname. Zoals eerder werd gesteld, werd verzoeker grotendeels onderhouden door zijn moeder. In zijn vorige bijlage 20 werd dit attest ook niet aanvaard omdat het volgens verwerende partij geen bewijs van onvermogen zou aantonen, quod non! Dit attest toont ontegensprekelijk aan dat verzoeker géén bezittingen had in herkomstland en hieruit kan worden afgeleid dat hij weldegelijk onvermogen was.

- Geldverzekeringen uitgaande van de referentiepersoon (zie infra); (Stuk 4)

- Bewijs van ziektekostenverzekering; (Stuk 5)

- Bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst – loonfiches); (Stukken 6 – 7)

- Bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister van Suriname en Surinaams strafregister. (Stuk 8)

Verzoeker heeft wel degelijk zijn onvermogen in herkomstland op afdoende wijze aangetoond, nl. dat hij geen roerende/onroerende goederen bezit, en dus weldegelijk was aangewezen op de maandelijks gelden uitgaande van de referentiepersoon.

Verwerende partij bekijkt duidelijk attest per attest... en bekijkt het geheel aan documenten niet in hun geheel. (Stukken 2 – 8)

Verzoeker heeft aldus op alle vlakken zijn onvermogen aangetoond. Dit blijkt zéér duidelijk uit de voorgelegde stukken. De bewijslast ligt bij hem in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

In casu nog meer of andere attesten gaan verwachten van verzoeker, is iets onmogelijks verwachten van hem.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

"Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige

geldstorting zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstorting voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoeker dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer op personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, §40)."

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

"Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

[...]

De verwerende partij stipt aan dat het niet bezitten van onroerende goederen op zich geen teken van onvermogen is. [...] Ze vervolgt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft.

[...]

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van de verzoekende partij onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogen aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt."

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een financiële afhankelijkheid aangetoond ten opzichte van de referentiepersoon, aan de hand van de bovenstaande documenten waaronder de geldverzendingen. (Stukken 2 – 8)

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst over onvoldoende inkomsten beschikte om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien, is het duidelijk dat verzoeker wel degelijk op deze financiële steun was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van (het gezin van) de referentiepersoon. De voorgelegde geldstorting tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst.

Tevens vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde uw Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725). Uw Raad oordeelde in dit arrest dat de verzoeker al de inspanning leverde om aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten moest betalen in 2016 (net zoals verzoeker dit in casu aantoont). Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Gelet op de regelmatige geldverzendingen is er aldus voldoende aangetoond dat verzoeker gesteund werd door zijn moeder om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Het feit dat verzoeker ook nog eens aantoont met alle middelen van recht dat hij onvermogen was, is in deze bijkomstig, doch evenwel een extra bewijs van zijn nood aan financiële hulp.

Verzoeker heeft op afdoende wijze zijn onvermogen aangetoond aan de hand van de besproken attesten. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over onvoldoende inkomsten, noch over geen enkel onroerend goed beschikte én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste waren van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden loonfiches, arbeidsovereenkomst en bewijs ziektekostenverzekering voorgelegd. (Stukken 5 – 7)

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoeker ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel;
- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden omdat zij op afdoende wijze zou hebben aangetoond dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Op 25.03.2024 diende verzoekster een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een burger van de Unie, dit in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit

Art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde

partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht vaststelde dient verzoeker aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, in casu zijn vader

Verweerder verwijst naar het arrest Reyens, waarin duidelijk uitgelegd wordt hoe het begrip 'ten laste' dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

"Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij 'ten laste' is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, punt 33)."

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De verweerder laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. de arresten Jia en Reyes) blijkt bovendien ontegensprekelijk dat de afhankelijkheid reeds dient te bestaan in het land van herkomst vooraleer de aanvraag wordt ingediend.

Verweerder verwijst naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zulks bevestigd wordt:

"In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam." (R.v.V. nr. 146 575 van 27.05.2015, www.rvv-cce.be)

Zie ook:

"De Raad verwijst naar de (ruimere) interpretatie van het begrip "ten laste" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37) voor gezinshereniging met niet Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste"

komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan. .” (R.v.V. nr. 145 490 van 18.05.2015, www.rvv-cce.be)

En ook:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yunying Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014

Verweerder benadrukt ten stelligste dat verzoekende partij zich eenvoudigweg beperkt tot een nieuwe opsomming van de documenten die zij heeft voorgelegd bij de aanvraag, hieromtrent een andere beoordeling geeft dan in de bestreden beslissing én volkomen voorbijgaat aan volgende overweging uit de bestreden beslissing:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister van Suriname en Surinaams strafregister - bewijs van ziektekostenverzekering

- bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst en loonfiches

- Stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname op 11.01.2022, 25.02.2022, 06.02.2022, 17.07.2022, 07.10. 2022, 07.11.2022, 02.12.2022, 17.01.2023, 27.01.2023, 27.02.2023, 29.03.2023, 24.04.2023, 23.05.2023, 19.06.2023, 25.07.2023, 13.08.2023, 11.09.2023. Deze stukken werden reeds voorgelegd bij de eerste aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Betrokkene verklaarde bij zijn visumaanvraag ten aanzien van de Surinaamse autoriteiten, in zijn land van herkomst zelf economisch actief te zijn, met name als arbeider bij het bedrijf K. P. F. (...) NV en zodoende zelf over een inkomen te beschikken om op vakantie te gaan naar Nederland. Betrokkene legt eveneens uittreksels voor van zijn Surinaamse bankrekening in de periode 2022 – 2023 alsook ontvangstbewijzen voor de betaalde huur in Suriname. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde stortingen betrokkene in staat moest stellen in zijn basisbehoeften te voorzien, temeer nu blijkt dat omtrent het onvermogen van betrokkene niets werd voorgelegd.

- Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 13.10.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid. Dit document werd reeds voorgelegd bij de eerste aanvraag gezinshereniging.

- Motivatiefbrief vanwege de referentiepersoon; afspraken bij CAW de Kempen op naam van betrokkene; vaccinatiebewijzen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene is een zelfstandige jonge man die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. In dat kader dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.”

Verzoekende partij blijft in het inleidend verzoekschrift volkomen in gebreke om aannemelijk te maken op welke manier zij op heden (in tegenstelling tot haar voorgaande aanvragen) wel zou voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

In de bestreden beslissing kwam de gemachtigde van de Staatssecretaris tot het besluit dat er uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Ook heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen is

Verzoekende partij verwijst in haar inleidend verzoekschrift naar de door haar voorgelegde bewijsstukken en beoogt hiermee duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een herbeoordeling zou doen van deze stukken.

Verweerder laat ter zake gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder merkt op dat het geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis van de Vreemdelingenwet om in België een verblijfsrecht te bekomen o.b.v. gezinshereniging

Het loutere feit dat verzoekende partij aangeeft dat zij “een groot aantal overtuigende stukken [heeft] voorgelegd”, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing

Waar verzoekende partij specifiek verwijst naar het attest van het Surinaams kadaster, wijst verweerder erop dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gemotiveerd dat hieruit enkel blijkt dat verzoeker niet beschikte over enig onroerend goed in Suriname. Dit betekent niet dat verzoeker geheel onvermogen was.

Waar verzoeker nog wijst op de bewijzen van geldstorting herhaalt verweerder dat verzoeker eerder verklaarde dat hij economisch actief was en over voldoende inkomsten beschikte om een reis naar Nederland te financieren. Het gaat dan ook niet op om later te stellen dat de inkomsten niet zouden volstaan om te overleven.

Het loutere feit dat verzoekende partij zelf van mening is dat het bewijs van onvermogen wel voorligt, doet allerminst afbreuk aan de concrete stukken uit het administratief dossier en aan de motieven uit de bestreden beslissing.

Dat niet elke stuk in de bestreden beslissing op individuele wijze zou zijn besproken, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing én aan de motieven uit alle voorgaande weigeringsbeslissingen, waarnaar terecht kan worden verwezen gelet op het feit dat verzoekende partij blijft volharden in dezelfde documenten bij haar aanvragen.

In de bestreden beslissing werd dan ook geheel terecht en in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat zij aldus ten laste was van haar zoon.

De door verzoekende partij aangevoerde schending van de motiverings- redelijkheids- en zorgvuldigheidsverplichting kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij voert nog aan dat zij aangetoond zou hebben dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen zou beschikken. Zij beweert dat dit aspect niet betwist zou worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij er middels haar kritiek aan voorbijgaat dat de bestaansmiddelenvereiste niet onderzocht werd. Of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, wordt betwist noch erkend.

Verweerder wijst erop dat de voorwaarden voor gezinshereniging cumulatieve voorwaarden zijn. Verzoekende partij betwist dit overigens niet.

Aangezien er door de verzoekende partij geen documenten werden voorgelegd waaruit kon blijken dat zij reeds voorafgaand aan de huidige aanvragen tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris met deze vaststelling volstaan om de aanvraag af te wijzen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De door verzoekende partij aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten worden onderzocht in het raam van de toepassing van het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Unieburger: *“de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)”*

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende als descendent van een Nederlandse onderdaan, zijnde haar moeder.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Nederlandse moeder. Verzoekende partij betwist dit niet.

Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, stelt verzoekende partij terecht dat kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24). In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt toont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24)

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

In casu oordeelt de verwerende partij dat de geldverzendingen die de referentiepersoon aan verzoekende partij heeft overgemaakt in Suriname de vereiste afhankelijkheid niet aantonen nu blijkt dat verzoekende partij in Suriname tewerkgesteld was. Zij motiveert verder: “Betrokkene legt eveneens uittreksels voor van zijn Surinaamse bankrekening in de periode 2022 – 2023 alsook ontvangstbewijzen voor de betaalde huur in Suriname. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde storting betrouwbare in staat moest stellen in zijn basisbehoeften te voorzien, temeer nu blijkt dat omtrent het onvermogen van betrokkene niets werd voorgelegd.

- Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 13.10.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogen. Dit document werd reeds voorgelegd bij de eerste aanvraag gezinshereniging.”

Nazicht van het administratief dossier leert dat – en verzoekende partij betwist dit niet – verzoekende partij in Suriname voor de komst naar België tewerkgesteld was. Verzoekende partij betoogt wel in het verzoekschrift dat de inkomsten die zij genereerde uit haar economische activiteit onvoldoende waren om in haar basisbehoeften te voorzien. Daarom werd zij financieel ondersteund door de referentiepersoon.

Uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat zij een afschrift heeft gevoegd van haar Surinaamse bankrekening waaruit haar loon vanaf september 2022 blijkt. Zo verdiende zij in september 2023 – en aldus vlak voor de komst naar België – 12029,49 Surinaamse dollar, hetgeen omgerekend op dat moment 289,99 euro betrof. De maanden daarvoor betrof het een gelijkaardig of iets lager loon. Tevens legde verzoekende partij het bewijs voor dat zij in Suriname een woonst huurde, waarvoor zij maandelijks 300 euro betaalde. Verder is het niet betwist dat verzoekende partij in Suriname geen onroerend goed bezit. Uit de voorgelegde gegevens komt aldus naar voren dat de inkomsten die de verzoekende partij uit haar economische activiteit haalde, onvoldoende waren om haar maandelijkse leefkost te dekken, nu haar maandelijkse huurlast alleen al haar loon oversteeg. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in haar onderzoek beperkt heeft tot de vaststelling dat verzoekende partij in Suriname economisch actief was, doch nagelaten heeft de stukken die de verzoekende partij met betrekking tot haar inkomsten en haar maandelijkse kosten heeft voorgelegd op hun inhoudelijke merites te beoordelen.

Zoals blijkt heeft de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag aan de hand van haar maandelijkse kosten en haar arbeidsinkomen trachten aan te tonen dat haar inkomen ontoereikend was om in haar levensnoodzakelijke behoeften te voorzien. Verder blijkt dat zij bewijzen van geldverzendingen heeft voorgelegd van de referentiepersoon in de jaren 2022 en 2023. De verwerende partij motiveert dan wel dat *“er kan bezwaarlijk gesteld worden dat voorgelegde storting betrouwbare in staat moest stellen in zijn basisbehoeften te voorzien, temeer nu blijkt dat omtrent het onvermogen van betrokkene niets werd voorgelegd.”* maar zij laat daarmee na concreet te duiden waarom de overgemaakte geldverzendingen, waarvan blijkt dat in elke maand van 2023 voor de komst naar België tussen de 200 euro en 550 euro werd verzonden naar de verzoekende partij, het bewijs niet leveren van de vereiste afhankelijkheidsrelatie, dit in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij wel een eigen inkomen had dat zij kon gebruiken voor haar levensonderhoud doch waarvan niet blijkt dat dit op zich afdoende was om in haar levensonderhoud te voorzien. Het komt de verwerende partij toe deze stukken in hun onderlinge samenhang in ogenschouw te nemen, hetgeen zij nagelaten heeft te doen.

Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de door haar voorgelegde stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ligt voor. De repliek in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. De verwerende partij doet immers niet meer dan te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing en stelt: *“Waar verzoeker nog wijst op de bewijzen van geldstorting herhaalt verweerder dat verzoeker eerder verklaarde dat hij economisch actief was en over voldoende inkomsten beschikte om een reis naar Nederland te financieren. Het gaat dan ook niet op om later te stellen dat de inkomsten niet zouden volstaan om te overleven.”* doch uit de bespreking *supra* is gebleken dat verzoekende partij wel degelijk stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar maandelijkse huurlast alleen al haar maandelijks inkomen uit arbeid oversteeg. De verwerende partij heeft met dit gegeven evenwel geen rekening gehouden.

2.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van de overige middelonderdelen nu de eventuele gegrondheid daarvan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juli 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER